

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 20Csp/243/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119216490
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Bujňák
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119216490.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov, sudcom JUDr. Marekom Bujňákom, v právnej veci žalobkyne U.. R. Š., O.. XX.XX.XXXX, V. P. T. X, XXX XX F., právne zastúpenej JUDr. Petrom Baranom, advokátom so sídlom Nám. SNP 538/16, 091 01 Stropkov, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni 1.200,- eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100%, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde dňa 30.10.2019 si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému právo na primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.843,01 eura. Svoju žalobu odôvodnila tým, že v spojených konaniach vedených na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 10Csp/4/2017 (pred spojením vecí boli konania vedené pod sp.zn. 10Csp/33/2017 a 10Csp/4/2017) si uplatňovala voči žalovanému nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia. V týchto spojených konaniach bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľky úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch, a to rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 19.9.2017, sp.zn. 10Csp/4/2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.9.2018, sp.zn. 5Co/180/2017, ktoré sa stali právoplatnými 6.11.2018. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol: „23. K nesprávnemu uvedeniu výšky ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) odvolací súd uvádza, že RPMN predstavuje celkové náklady úveru pre klienta, ktoré obsahujú prvok úrokovej sadzby a prvok ostatných súvisiacich nákladov. Pod ostatnými súvisiacimi nákladmi sa rozumejú náklady na zisťovanie informácií, administratívu, prípravu dokumentov, záruky, poistenie úverov a podobne. V nadväznosti na uvedené odvolací súd dodáva, že je prakticky nemožné, aby ročná percentuálna miera nákladov bola uvedená v nižšom percentuálnom vyjadrení ako samotná úroková sadzba, ktorá tvorí esenciálny základ pre výpočet RPMN, pričom v následnom výpočte môže dochádzať už len k jej navyšovaniu, prirátaním ostatných nákladov súvisiacich s poskytnutím úveru. Žalovaný nepostupoval v súlade so zákonom, keď RPMN vypočítal v hodnote nižšej ako úroková sadzba úveru vo výške 70,01 %. Uvedená skutočnosť má za následok nesprávne uvedenie náležitosti zmluvy o revolvingovom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorá má vo svojich dôsledkoch rovnaké právny následok ako jej neuvedenie v zmluve. 24. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie poukazuje i na absenciu uvedenia termínu konečnej splatnosti v zmysle ust. § 9 ods. 2

písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Termín konečnej splatnosti úveru nemožno nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných mesačných splátkach. Spotrebiteľ musí mať jasno už pri uzavretí zmluvy akú dlhú dobu a do kedy má úver splácať. Konečná splatnosť úveru by mala byť uvedená minimálne konkrétnym mesiacom a rokom, pokiaľ termín splatnosti splátok zo zmluvy je jasný a transparentný. Určenie konečnej splatnosti úveru podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacov a počtu mesačných splátok je nedostatočné pre splnenie zákonnej požiadavky. Zákonodarca predsa explicitne rozlišuje medzi uvedením počtu a termínov splátok a uvedením termínu konečnej splatnosti, preto by nemalo dochádzať k ich stotožňovaniu. 25. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že ročná úroková sadzba vo výške 70,01 % je v rozpore s dobrými mravmi a z toho dôvodu je neplatná. Skutočne z internetovej stránky NBS, kde sú zverejnené priemerné úrokové sadzby bánk pri spotrebiteľských úveroch je priemerná miera obchodných bánk pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od jedného do 5 rokov v mesiaci september 2012 na úrovni 15,57 % ročne a v mesiaci jún 2012 na úrovni 15,37 % ročne. I odvolací súd má za to, že úrok vo výške 70,01 % takmer 5-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu poskytovanú bankám i spotrebiteľom, teda ide o úrok v rozpore s dobrými mravmi, a preto súd správne vyhodnotil dohodu o úroku ako absolútne neplatnú s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka v nadväznosti na § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka. 26. Záver súdu prvej inštancie o neplatnosti dohody o úrokoch, ako aj absencie RPMN a termíne konečnej splatnosti v predmetných zmluvách o spotrebiteľskom úvere majúcej za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov je správny. Preto bolo potrebné vychádzať z toho, že žalobkyňa mala žalovanému vrátiť len sumu skutočne poskytnutého úveru, t.j. 3.926,02 Eur, teda 1.963,01 Eur a 1.963,01 Eur. Žalovanému celkovo uhradila 7.769,03 Eur. Žalovaný má preto vrátiť titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 3.843,01 Eur, tak ako rozhodol súd prvej inštancie vo výroku I. svojho rozhodnutia. Súd prvej inštancie správne rozhodol i o úroku z omeškania, pričom jeho výšku a spôsob výpočtu žalovaný v odvolaní ani nenamietal, i o trovách konania.“ Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie svojich spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľkou, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 3843,01 eura, čo predstavuje sumu, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Ešte pred podaním žaloby sa pokúsila o mimosúdne vyriešenie sporu, a to písomnou výzvou na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorá bola žalovanému doručená dňa 3.9.2019. Napriek uvedenému k mimosúdne vyriešeniu veci nedošlo. Žalobkyňa si uplatnila aj úrok z omeškania.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil. Vo svojom vyjadrení uviedol, že z formulácie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje postup podľa prvej vety (domáhanie sa ochrany svojho práva). Za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadosťučinenie. Ako však uvádza v rozsudku sp. zn. 14Co91/2012 Krajský súd v Prešove, s ohľadom na jeho (pozn. § 3 ods. 5 uvedeného zákona) neurčitú hypotézu a v záujme eliminácie jeho možného zneužitia je nevyhnutné sledovať jeho účel, ktorým je nastolenie rovnováhy zmluvných strán, pričom posudzovanie každého nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je vecou individuálnych skutkových zistení. Z podanej žaloby nevyplýva ani označenie práva spotrebiteľa, ktoré malo byť porušené a vo vzťahu ku ktorému (porušeniu) sa finančné zadosťučinenie uplatňuje. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva, zakotvil by to priamo (za porušenie), a neviazal by ho na to, či sa spotrebiteľ úspešne (účelne) domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní). Žalovaný ďalej uviedol, že v rozsudku Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 12Co/3/2015 sa uvádza, že primerané finančné zadosťučinenie sa má chápať ako odmena spotrebiteľovi za to, že sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom. Uvedeným konštatovaním sa vymedzuje, že účel primeraného finančného zadosťučinenia súvisí s iniciovaním vlastného postupu k ochrane svojich práv. Žalovaný namietá neprimeranosť výšky tvrdeného nároku. „Zadosťučinenie“ je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Žalobná požiadavka je z tohto pohľadu zjavne neprimeraná, čo je možné usudzovať

aj bez toho, aby bolo potrebné či účelné vymenúvať prípady poškodenia zdravia zodpovedajúcich 200 bodom, v prípadoch ktorých bolo možné priznať náhradu cca. 3800 Eur. Požiadavka žalobkyňa, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Žalovaný popiera tvrdenia o „sankčnej“ povahe uvedeného nároku. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia neplní ani reparačnú a ani sankčnú funkciu. Ide o súkromnoprávny inštitút občianskoprávneho charakteru, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie. Tá je na mieste v iných oblastiach práva, ako je administratívne alebo trestné právo. V uznesení Krajského súdu v Prešove 9Co/50/2018 zo dňa 26.6.2018 sa uvádza, že podstatou primeraného finančného zadosťučinenia nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie, keďže zadosťučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má byť finančné a každé zaplatenie predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.

3. Žalobkyňa v replike uviedla, že zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. ako aj rozhodovacej praxe odvolacieho súdu sa pre priznanie nároku na primerané finančné zadosťučinenie vyžaduje ako jediná podmienka úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi na súde. Napr.: rozsudok Krajského súdu Prešov 7Co/34/2018 z 26.6.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 19Co/30/2018 z 28.6.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 2Co/118/2017 z 18.4.2018, rozsudok Krajského súdu Prešov 24Co/106/2018 z 13.12.2018. V konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod spoločnou sp.zn. 10Csp/4/2017 bola žalobkyňa úspešná v oboch uplatňovaných nárokoch a žalovaný bol rozsudkom zaviazaný vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie. V zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR sa pritom pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti rozumie okrem iného aj úspešné uplatnenie konkrétneho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2016 sp.zn. 6 Cdo/389/2015: „V súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov len poznamenáva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, NA VYDANIE BEZDÔVODNÉHO OBOHATENIA, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj aj § 153 ods. 4 O. s. p.)“ Ďalej uviedla, že zo žaloby jasne vyplýva, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala obligatórne náležitosti, v dôsledku čoho súd vyhodnotil poskytnutý úver ako bezúročný a bez poplatkov. Je pritom nepochybné, že ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch (či už zák. č. 258/2001 Z.z. alebo zák. č. 129/2010 Z.z.) o povinných náležitostiach zmluvy o spotrebiteľskom úvere boli do zákona prijaté z dôvodu informovanosti a ochrany spotrebiteľa. Je taktiež nepochybné, že zákonodarca vedel pri schvaľovaní tohto zákona, že je to práve dodávateľ kto zmluvy pripravuje, a preto práve dodávateľa zákon sankcionuje za to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere konkrétne náležitosti neobsahuje. Z uvedeného je teda zrejmé, že je to povinnosť dodávateľa dohliadať na to, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala konkrétne náležitosti a ak zmluva tieto náležitosti neobsahuje, ide o porušenie povinnosti dodávateľa uviesť do zmluvy konkrétne náležitosti a súčasne tomu korešpondujúci zásah do práva spotrebiteľa ustanoveného týmto zákonom. Poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 27.3.2018 sp.zn. 5Co/50/2017 v ktorom odvolací súd konštatoval: „Preto súd prvej inštancie konštatoval, že zmluvu o úvere č. 4000857965000, z ktorej si žalobca uplatňoval žalovaný nárok je potrebné považovať podľa § 4 ods.3 Zákona o spotrebiteľských úveroch za bezúročnú a bez poplatkov. Odvolací súd k tomu uvádza, že porušením práva a povinností je aj to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako DODÁVATEĽ NEUVIEDOL VŠETKY ZÁKONOM PREDPÍSANÉ NÁLEŽITOSTI na uzavretie úverovej zmluvy.“ K výške primeraného zadosťučinenia poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove, ktorý vo svojom rozsudku zo dňa 24.8.2017, sp.zn. 7Co/23/2017 v obdobnej právnej veci konštatoval: „Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobcovi v súvislosti so žalovaným uplatňovaným nárokom na zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 771,- eur.“

4. Žalovaný v duplike zotrval na svojich tvrdeniach.

5. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalobkyne a listinnými dôkazmi a to Rozsudkom Okresného súdu Prešov na č.l. 6-11, Rozsudkom Krajského súdu v Prešove na č.l. 12-17, Vyjadrením žalovaného na č.l. 32-38, Vyjadrením žalobkyne na č.l. 44-45, Vyjadrením žalobkyne na č.l. 48-49 a zistil tento skutkový stav:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 19.09.2017, č.k. 10Csp/4/2017 - 101 zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 3.843,01 eura s prísl.. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplynulo, že žalobkyňa sa domáhala zaplatenia sumy vo výške 1.891,33 eura a žalobou pod sp. zn. 10Csp/33/2017 sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 1.951,68 eura. Uznesením zo dňa 2.8.2017, č.k. 10Csp 4/2017-78 súd spojil veci na spoločné konanie s tým, že ich viedol pod sp. zn. 10Csp 4/2017. V rozhodnutí súd dospel k záveru, že dohoda ohľadne RPMN nevznikla a zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti. Taktiež dospel k záveru, že úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi.

7. Krajský súd v Prešove vyššie uvedený rozsudok potvrdil. V rozhodnutí sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o chýbajúcich náležitostiach a o rozpore úrokovej sadzby s dobrými mravmi.

8. Žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že dva krát musela zažívať stres, keď sa domáhala bezdôvodného obohatenia. Vtedy bola podráždená a odniesli si to aj nevinní. Snažila sa mimosúdne dohodnúť so spoločnosťou Profi Credit, čo nevedlo k úspechu a preto podala žalobu o primerané finančné zadosťučinenie. Ujma, ktorá jej vznikla bola nie len psychická, ale aj finančná. Musela splácať tento úver nad istinu a v tom čase bol jej manžel na dôchodku, ktorý poberal vo výške 450,- eur. Žalobkyňa pracovala v školstve na 75 - 80 % úväzku. Deti končili školu a teda obe potrebovali finančné prostriedky. Musela sa namáhať, aby to mohla splatiť a nebola dlžníkom.

9. Zistený skutkový stav súd takto právne posúdil:

10. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

12. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je čiastočne dôvodná. Medzi stranami nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 19.09.2017, č.k. 10Csp/4/2017 - 101 zaviazal žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 3.843,01 eura s prísl.. Krajský súd v Prešove uvedené rozhodnutie potvrdil. V predmetnej veci si žalobkyňa uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.843,01 eura v súlade s ustanovením § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa poslednej vety ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Súd má za to, že v danom prípade porušením práva a povinnosti žalovaným je to, že v zmluvnom vzťahu žalovaný ako dodávateľ v zmluve neuviedol RPMN (nedošlo k dohode), údaj o konečnej splatnosti úveru a so žalobkyňou dohodol úrok, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Keďže žalovaný preukázateľne porušil právo žalobkyne, ako spotrebiteľa na písomnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s tým, aby táto obsahovala náležitosti v zmysle ust. § 9 ods.2 zák. č. 129/2010 Z.z. a žalobkyňa sa úspešne domohla vydania bezdôvodného obohatenia, dôsledkom takéhoto porušenia je aj úspešné uplatnenie

práva spotrebiteľa na primerané finančné zadostučinenie. Súd teda dospel k záveru, že sú splnené podmienky k tomu, aby bolo žalobkyni priznané primerané finančné zadostučinenie.

15. Pokiaľ ide o výšku finančného zadostučinenia tak pre žalobkyňu bude primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.200,- eur. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobkyne ako spotrebiteľa. Priznané finančné zadostučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá jej vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Súd však nesúhlasil s výškou, akú si žalobkyňa uplatnila. Vzhľadom na okolnosti veci, ujmu, ktorá bola žalobkyni spôsobená, keď zohľadnil finančnú situáciu, v ktorej sa žalobkyňa nachádzala, súd ustálil ako dôvodnú, primeranú a zodpovedajúcu všeobecnej predstave spravodlivosti výšku primeraného finančného zadostučinenia v sume 1.200,- eur, a preto v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

16. Súd sa nestotožňuje s názorom žalobkyne v tom smere, že výška primeraného finančného zadostučinenia je totožná so sumou bezdôvodného obohatenia žalovaného. Takýto názor by neumožnil zohľadňovať konkrétny skutkový stav tej - ktorej veci, čo by viedlo k prílišnému formalizmu. Zákon hovorí o „primeranom“ finančnom zadostučinení, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu.

17. Vo vzťahu k úrokom z omeškania súd poukazuje analogický na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 185/2011, ktorý uviedol: „Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania“. Súd preto zastáva názor, že žalovaný sa do omeškania dostáva až uplynutím lehoty na plnenie, a preto žalobu v časti úrokov z omeškania zamietol.

18. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods.1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len ako „CSP“), podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100% (s výnimkou nepatrnej časti a to úrokov z omeškania), pričom výška priznaného nároku závisela výlučne na posúdení súdu. Preto súd priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, pričom pri vyčíslení sa bude vychádzať z priznanej sumy.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci

(zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).